

ความคิดและประสบการณ์

ตอน...ท่องเที่ยวธรรมชาติห้าวันในอเมริกา โดย..อดิชาติ เกตตะพันธ์

ในช่วงกลางเดือนมิถุนายน ที่ผ่านมา ผมและเพื่อน ที่เรียนอยู่ในภาควิชาเดียวกันอีก 3 คน ได้มีโอกาสเดินทางไป แกรนด์แคนยอน(Grand Canyon) และได้แวะอุทยานแห่งชาติ และแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติอีกหลายแห่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย ยูทาห์ และอริโซนา รวมระยะทางที่เดินทางก็มากถึง 1000 ไมล์ (1,600 กม.) ผมจะเล่าถึงประสบการณ์ ในการเดินทางครั้งนี้ โดยเน้นถึงการจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ใน ประเทศสหรัฐอเมริกา

ผมอยากแนะนำเพื่อนร่วมเดินทางของผมทั้ง 3 คน สักเล็กน้อย คนแรก เป็นชายชาวอเมริกันโดยกำเนิด อีกสองคนนั้นก็มิใช่ชาติอเมริกัน แต่คนหนึ่งเป็นชาย เกิดที่ บุลกาเรีย ส่วนอีกคนเป็นหญิง เกิดที่จอร์แดน ผมรู้สึกว่าการเดินทางกับคนหลากหลาย วัฒนธรรมนี้ เป็นประสบการณ์ที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะถือเป็นโอกาส ที่จะได้ แลกเปลี่ยน ความคิดและประสบการณ์อย่างมากมาย อันจะทำให้โลกทัศน์ของเรากว้างขึ้น ภายในระยะเวลาอันสั้น

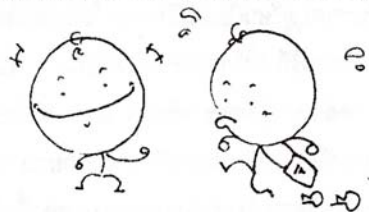
วันแรกของการเดินทาง พวกเราไปค้างคืนที่อุทยานแห่งชาติ Death Valley ในวันที่สอง พวกเราได้ขับรถผ่านอุทยานแห่งนี้ ซึ่งก็ถือเป็นกิจกรรมที่พวกเราไปด้วย Death Valley นี้ แห้งแล้งมาก พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นหินและทะเลทราย ผมคิดว่า เมื่อพูดถึงทะเลทราย คนไทยมักจะนึกถึงพื้นที่ที่มีแต่ทราย แต่ที่นี่ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นดิน มีต้นไม้ทะเลทราย และหญ้า กระจายเป็นหย่อมๆ ที่น่าสนใจมากก็คือ พื้นที่บางส่วนจะอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล เขาจะมีป้ายบอกเป็นบางจุดว่า ขณะนี้ อยู่ระดับน้ำทะเลหรือต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเท่าใด

สิ่งหนึ่งที่ผมชอบมากในอุทยานแห่งชาติทุกแห่งก็คือหนังสือพิมพ์แจกฟรีฉบับเล็กๆ แต่ฉบับจะมีประมาณ 8 - 12 หน้า ในแต่ละเล่ม มักจะมีข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับอุทยาน แห่งชาติแห่งนั้น ที่เหมือนกันทุกแห่งก็คือ จะมีแผนที่ของอุทยานและแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ หนังสือพิมพ์นี้ ทางอุทยาน จะออกตามฤดูกาล ในช่วงนี้ก็เป็นฉบับภาคฤดูร้อน(ในอเมริกา)เขาได้แสดงถึงอุณหภูมิ เฉลี่ยต่ำสุด สูงสุด ในแต่ละเดือนไว้ให้ดูประกอบด้วย ถ้าอยากรู้ถึงที่พักแรมที่จัดไว้ให้(Camp Ground) ก็ตรวจดูได้ว่า แต่ละแห่งมีค่าบริการเท่าไร หรือ ฟรี มีบริการสำหรับผู้พิการ หรือไม่ และ ที่พักอยู่สูงหรือต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเท่าไร เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลเกี่ยวกับการขับรถเที่ยว ในอุทยาน เขาบอกเส้นทางทั้งหมด โดยใช้วิธีประมาณระยะเวลาในการขับรถไว้ให้ด้วย นับว่า ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยวจริงๆ

ตอนเที่ยงของวันที่สอง พวกเราเดินทางไปถึงอุทยานแห่งชาติไซออน (Zion) ในรัฐยูทาห์ ก่อนเข้าอุทยานพวกเราก็เสียค่าเข้าอุทยาน 10 เหรียญ (ประมาณ 400 บาท) ซึ่งจะใช้เป็นบัตรเข้าออกในระยะเวลา 7 วัน (บางอุทยานจำนวนวันอาจต่างกันออกไป) การจ่ายค่าชมก็ถือเป็นการสนับสนุนให้อุทยานฯ นำเงินเหล่านี้ ไปจัดกิจกรรมบริการ นักท่องเที่ยว และการอนุรักษ์อุทยานต่อไป เมื่อจ่ายค่าเข้าอุทยานฯ ก็จะได้หนังสือพิมพ์แจกฟรี เช่นเดียวกับที่ Death Valley นอกจากนั้นยังได้แผ่นพับสีซี ซึ่งประกอบด้วย คำแนะนำและแผนที่อย่างเป็นทางการ เขานำภาพสีที่สวยงามมาพิมพ์ไว้บนแผ่นพับนี้ด้วย ดูแล้วแผ่นพับนี้ น่าสะสมไม่น้อย ในทุกๆ อุทยานฯ เมื่อจ่ายเงินค่าเข้าอุทยานฯ แล้ว ก็จะได้รับแจกแผ่นพับสีซีเช่นเดียวกัน ในบางครั้งข้อมูลอาจจะซ้ำกับหนังสือพิมพ์แจกฟรี ฉบับเล็กในบางส่วน เช่น แผนที่อุทยานฯ เป็นต้น

เมื่อเวลาเข้าไปในอุทยานไซออน ก็ได้ไปจอดรถที่ลานเอนกประสงค์(picnic Area) ที่ไม่มีโต๊ะไว้บริการ มีที่ก่อกองไฟสำหรับทำอาหาร มีน้ำที่สูบจากใต้ดินมาไว้บริการ มีห้องน้ำ พอพวกเราทานอะไรกันนิดหน่อยพอประทังความหิว พวกเราก็เริ่มเดินป่าตามทาง ศึกษารวมชาติที่เรียกว่า Angle Landing ในแผ่นพับสีซีได้อธิบายถึงเส้นทางนี้ ว่ามีความยาว 8.0 กม. ระยะเวลาเดินทางไป-กลับ ประมาณ 4 ชม. ความสูงจากจุดเริ่มต้น ถึงยอดเขาเท่ากับ 453 เมตร นอกจากนี้ยังให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่าเป็นเส้นทางที่ สมบุกสมบัน(strenuous) เส้นทางแคบ ไม่เหมาะกับคนที่กลัวความสูง และช่วง 0.8 กม. สุดท้ายจะเป็นสันเขาที่แคบและสูงชัน แต่ก็มีไซเอเอาไว้ให้จับเพื่อความปลอดภัย ข้อมูลในการเดินทางค่อนข้างละเอียดดีมาก สามารถนำมาใช้ในการตัดสินใจ เลือกเส้นทางที่จะเดินได้เป็นอย่างดี พวกเราทั้งสี่คนได้เดินทางจนไปถึงช่วง 0.8 กม.สุดท้าย จากนั้นสองคนก็ตัดสินใจหยุดเดิน เนื่องจากกลัวความสูง ผมก็ได้เดินทางไปกับเพื่อนชาว อเมริกัน (ที่เกิดที่นี่) จนไปถึงยอดเขา ถึงตรงนี้ก็เป็นที่น่าประทับใจมากที่เรามาถึงยอดได้

เราพบว่ามีคนจำนวนมากที่เดียวที่เปลี่ยนใจเช่นเดียวกับเพื่อนเราสองคน เมื่อเราเดินทางกลับไปถึงจุดเริ่มต้น เราก็คำนวณได้ว่าเราใช้เวลาเดินทางประมาณ 4 ชม. เหมือนดังที่แผ่นพับบอกไว้จริงๆ

วันที่สาม พวกเราได้ไปถึงอุทยานแห่งชาติ แกรนด์ แคนยอน ด้านฝั่งทางเหนือ (North Rim) ที่นี่ เราเสียค่าเข้าอุทยานฯ คนละ 20 เหรียญ (ราว 800 บาท) สาเหตุที่ค่อนข้างแพง คงเป็นเพราะ ที่นี่มีชื่อเสียงมาก เมื่อเราเข้าไป ก็ไปตั้งต้นที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (Visitor Center) เพื่อเข้าห้องน้ำ และสอบถามข้อมูล เกี่ยวกับการเดินป่า จากนั้นเราก็ไปร้านขายของ เพื่อหาน้ำ และช็อคโกแล็ต สำหรับการเดินป่า(ที่นี่มีห้องพักให้เช่า และมีปั้มน้ำมันด้วย) ท้ายสุดพวกเราก็ได้เลือกเดินป่าในเส้นทางที่เรียกว่า North Kaibab Trailซึ่งมีระยะทาง ไปกลับ 45 กม. ความสูงเมื่อถึงแม่น้ำโคโรราโด(ปลายทาง) มากถึง 1,829 เมตร พวกเรามาถึงที่นี่ก็เที่ยงแล้ว แถมมิได้ขออนุญาตไปค้างคืนในหุบเขาด้วย (เขาจะจำกัดจำนวนคนที่ จะพักได้ในแต่ละคืน เพื่อป้องกันไม่ให้สภาพแวดล้อมถูกทำลายมากเกินไป) ก็เลยเดินทางไป-กลับ ได้เพียงแค่ 15 กม. แต่ก็คิดว่า ได้เดินลงไปลึกถึง 700-800 เมตร เส้นทางเส้นนี้ ถูกสร้างให้ม้าสามารถเดินผ่านได้ด้วย ซึ่งจะเหมาะกับคนสูงอายุที่ขึ้นมาเป็น แต่บางที่ก็แย่ สำหรับคนเดิน เพราะมูลม้าจะจัดกระจายเต็ม ทางเดิน พร้อมส่งกลิ่นเหม็นตลบอบอวลอีกต่างหาก ระหว่างทางเดิน จะมีป้ายนิทรรศการ ขนาดเล็ก อธิบายถึงซากฟอสซิล ที่ปรากฏอยู่บนหินตามข้างทางเดินด้วย

เมื่อพวกเรากลับมาถึงรถในตอนเย็น ปรากฏว่า ทุกคนอ่อนเพลียมากตั้งแต่ ผมเดินป่าก็ไม่เคยรู้สึกเพลียอย่างนี้มาก่อน พวกเรากระหายน้ำ แต่เมื่อดื่มน้ำ ก็ไม่รู้รู้สึกดีขึ้น สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจาก อากาศช่วงนี้ร้อนมาก และพวกเราายังเดินทางในช่วงที่ร้อน ที่สุดของวันอีกด้วย จากนั้น พวกเราได้ไปอาบน้ำที่ห้องอาบน้ำของอุทยานฯ การใช้บริการ หยอดเหรียญรวม 1.25 \$(50บาท) ต่อครั้ง โดยน้ำจะไหลนาน 6 นาที วันนี้ นับว่าเป็นการเดินทางที่สมบุกสมบันจริงๆ เป็นประสบการณ์ที่ไม่มีวันลืมทีเดียว วันที่สาม เราได้มาพักที่ The Valley of Fire State Park อาจเรียกเป็นไทย ว่าอุทยานแห่งรัฐ มีความสำคัญน้อยกว่าอุทยานแห่งชาติ ตอนเช้าเราได้ไปเยี่ยมชม หินที่แกะสลักไว้โดยมนุษย์ในสมัยหิน จากนั้น พวกเราก็ขับรถชมความงามของที่นี่ บางช่วงของถนน ข้างทางจะเป็นหินแดงทั้งหมดทั้งสองฟาก นี่คงเป็นเหตุทำให้ถูกขนานนามว่า The Valley of Fire นอกจากนั้น พวกเราได้ขับรถไปยังถนนชมวิว (Scenic Road)

ซึ่งเป็นถนนที่สร้างขึ้นไว้ ให้นักท่องเที่ยวชมความงามของธรรมชาติโดยเฉพาะ เมื่อขับไปสุดทางก็พบกับ ทางตัน จากนั้นก็ขับกลับออกมาตามทางเดิม

ในเย็นวันนี้ เราได้ไปอาบน้ำพุร้อน (Hot Spring) ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ที่นี่ มักมีคนมาอาบน้ำเสมอ โดยมากมักจะเปลือยกาย เรามาที่นี่ก็พบครอบครัวหนึ่ง ทั้งพ่อแม่ลูกอาบน้ำอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งคืนนี้พวกเรานอนพักบริเวณที่ไม่ไกล จากที่เรา ไปอาบน้ำแร่เท่าใดนัก ในเช้าวันที่ห้าพวกเราต้องขับรถกลับซานตาครูส ซึ่งเป็นเมืองที่ พวกเรา ตั้งต้นในการเดินทาง

การท่องเที่ยวคราวนี้ ผมได้รับประสบการณ์มากมาย ผมหวังว่าท่านผู้อ่าน คงได้รับสาระ จากการเขียนของผมไม่มากนัก น้อย ไม่แน่นอนเหมือนกัน ในอนาคตผู้อ่านหลายอาจมีโอกาสดูซีเนาะ และเปลี่ยนแปลงการจัดการ การท่องเที่ยวทางธรรมชาติของบ้านเราให้ดียิ่งขึ้นก็เป็นได้ หากผมมีโอกาสช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษาก็จะยินดีมากครับ

